

Marko Čermák je pro spoustu lidí nejen českým otcem pětistrunného banja, postupným členem kapel **Greenhorns, White Stars a Paběrky**, ilustrátorem Rychlých šípů, ale rovněž trampem, který i přes svých sedm křížků stále chodí vandrem po „svých“ brdských lesích, jen s usárnou a nezbytným banjem. Kde jinde mohl být pořízen i tento rozhovor, než v Markově brdském srubu.

V dubnu byla o příležitosti tvých sedmdesátin vydána tvoje kniha nazvaná Poslední romantik. Co v ní lze nalézt?

Je v ní pět oblastí mých aktivit a říkal jsem si, že během těch mnoha a mnoha let se nasbíraly nejen zajímavé příhody, které když jsem vyprávěl, tak u nich lidi kroutili hlavou, jak je to možný, že se to vůbec stalo a někdy mi to ani nevěřili. Takže ty věci o kterých tam píšeš, se opravdu staly, navíc doba se takovým způsobem posunula, že už je dneska lidi zažít nemůžou, ani kdyby chtěli. Doba je jinde.

Původně jsem tu knihu rozdělil do pěti, ale pak jsem z toho udělal čtyři oddíly. První se jmenuje

Trail stezkou času

s akvarelkami

, druhá část je

Trail stezkou času s banjem

, třetí je

Trail stezkou času s usárnou

a čtvrtý a pátý je shrnutej do jednoho, a to do

Trailu stezkou času s lyžema a pádlem

. Všechny tyto části jsou proloženy asi 150 fotkama, jak barevnejma, tak i černobílejma.

Trail stezkou času s akvarelkama se jistě týká samozřejmě tvého kreslení Rychlých šípů ale i dalších aktivit.

Nejen Rychlých šípů, ale i veškerého malování od dětských let až po současnost. To samý s tím banjem, od dětství až po teď. A je tam hlavně spousta událostí, které se seběhly a na který jsem si postupně vzpomínal a furt jsem to tam přidával a přidával a i teďka jsem ještě zjistil, že jsem tam na spoustu věcí zapomněl. Jenomže to by byla příliš velká bichle.

U Trailu stezkou času s banjem je jasné, že se tvoje vyprávění týká i třech kapel - Greenhorns, White Stars a Paběrky. Jak bys tyhle kapely zpětným pohledem a u Paběrek ještě tím současným, zhodnotil.

Každá ta kapela odpovídala etapě mého muzikantského snažení. Když jsme na začátku šedesátých let mohutně hráli starý trampský písň - ty hrajeme dodnes, miluju je dodnes, protože jsme na nich vyrostli - tenkrát v padesátejk letech se na Kačáku nic jiného nehrálo. Prostě neexistovaly nějaký americký lidovky, neexistoval folk a hráli se tyhle písň a nám se vepsali hluboko pod kůži. To ani tak není nostalgje, tyhle starý trampský písň nás prostě udělaly.

Načež přišla romantika americejk lidovek, byl vydán zpěvník *Tam kde teče Mississippi a Americké lidové poezie*

a my jsme řekli: „sakra, to je romantika dále, to je romantika Ameriky, Kanady, vždyť to k trampingu patří“ a začali jsme hrát ty americký lidovky s Greenhornama. Pak to přerostlo do toho bluegrassu, kterej je v podstatě taky americkou lidovou muzikou z Apalačských hor a najednou přišel ten trend moderní country a Greenhorni ji začali hrát a já si řekl, že ten bluegrass, ten mě tak oslovuje, ten tak odsejpá, ty vokály... Greenhorni neměli moc dobrý vokály, ne že by zpívali špatně, ale měli třeba málo trojhlasů, nebo čtyřhlasů, to jsem miloval. Tak jsem si říkal, že by se ta muzika dala dělat ještě víc podle mých představ a vymyslel jsem White Stars. Sehnal jsem kluky, kteří právě buď vysoko zpívali, nebo měli hlas střední, nebo bas a teďka k tomu ještě ty nástroje. Povedlo se, dokonce drtivá většina lidí z White Staru jsou dodnes špičkovými muzikanty. A během té doby jsme hráli i s osadou Paběrky a hráli jsme samozřejmě jak trampský písň, tak i ty americký lidovky a říkali jsme si, že to vlastně není tak špatný. Když odeznívala moje spolupráce se Zelenáčema - v dobrém, nic jsme si neudělali, ale už toho bylo nějak dost - mě to nebavilo a taky jsem měl hodně kreslení a tak jsme zájmově začali hrát s Paběrkama. Bylo to před pětadvaceti lety, hrajeme takhle dodnes. Ten repertoár je jasnej, tradiční country trošku šmrncnutá trampskou písň. Dá se tomu říci trampgrass, já se za to nestydím a myslím, že se máme rádi a myslím, že by bylo dobrý to takhle spolu dotáhnout až do definitivního věkového finále.

Zároveň s knihou Poslední romantik byly vydány i další tvoje věci. Mohl bys i o nich blíže pohovořit?

Potěšilo mě, že Supraphon sám ze své iniciativy vydal k mým 70tinám dvojcédéčko - výběr z repertoáru mých tří kapel. Rádi souhlasili i s mým navrženým názvem jako u knihy **Poslední**

romantik

Za to vydavateli i touto cestou moc děkuju.

Už několik let jsem měl ideu vydat si pro potěšení mapu oblasti Brd, kde operovala Packardova armáda. Právě ti trampové pro nás byli vzory - modlami. Tak se to taky svezlo s mým výročím a vydavatel mých dosavadních map souhlasil. Vyžíval jsem se v tom, aby měla mapa retro patinu jako z 30. let. Je to limitovaná autorská série 400 kusů na kartonu, určená pro sběratele a trampské fetišisty. K dostání je u vydavatele www.interkros.com

Na obálce knihy i na bookletu CD je fotografie, na které stojíš před svým brdským srubem El Toro, který pochází z roku 1926, jak jsi před časem psal v jednom ze svých článků. Je tedy o celých 14 let starší než ty.

Ježiš, to je matematika, ale je to pravda.

Předchozí otázka napověděla, že jsi ho nemohl stavět ty. Jakým způsobem lze získat takovou krásnou boudu?

Měl jsem chatu na Kačáku, nad osadou Starý potok a Batalion, kterou postavil táta na pustém úhoru, a už tenkrát kolem stály chaty a ty byly oplocený. Ale byl jsem malý dítě a tak jsem se nemohl bránit.

Jezdil jsem tam pár let a pak jsem si řekl, že to tak dál nejde, protože přes plot se nedostaneš do lesa. Přestal jsem na ní jezdit a pak se do ní nastěhovaly takový ty živly, čundráci, ale špatní čundráci. Lezli tam oknem přespávat, až jsem si řekl, že tohleto neuhraju a rozhodl jsem se chatu prodat, i když táta ji stavěl s nejlepším úmyslem, obrací se jistě dodnes v hrobě. Šmejdil jsem pak po všech koutech, až náhodou jsme jeli sem na Brdy, to mohlo být roce šedesátšedm a kamarádka mojí minulý ženy tady měla chajdu. Dvakrát třikrát jsme tu byli a chodili jsme tímhle westendským údolím a já jsem si říkal: „Hergot, tady jsou ale chatičky“. To ještě tenkrát stály i ty, co už teď nestojí, co už jsou strženy, nebo shořely. To byly opravdu ještě echt chaty a jedna z nich se prodávala, a to ta nejhezčí. Šel jsem za majitelkou a majitelka mi ukázala obrovské štos nabídek a říká: „No, a nedali byste víc než deset tisíc?“ A já jí odpověděl, že jsem si tu chatu obešel a má vzadu shnilou stěnu a vyndával jsem z police talíře, ale deset tisíc vám dáme. A ona: „No to nic, já na ty ostatní nebudu reagovat a chatu nechám vám.“
A tak jsem tady.

A srub je dodnes zachovaný v původním stavu.

Byla to bouda otlučená prknama fukajsnama. Fukajсны jsou takový úzký prkýnka, která se přetloukají přes štěrbiny, aby jimi netáhlo. A tuhle verandu měla taky, kterou jsem nechal přesně jak byla. Ty dveře s tou černou klikou, tak to je klika z roku 1926, i když tady byli již dvakrát zloději, tu kliku nezničili. Jediný co jsem s boudou udělal, že jsem ji obroubil půlkulatinami a přistavěl jsem kanadskej komín.

Ale kdyby jsme tenhle kabát sloupli, tak se objeví chata z roku 1926.

Ještě se zpět vrátím k tvé knize Poslední romantik. Myslíš si, že jsi poslední romantik a nebo jde jen o nadsázku?

Napsal uživatel Michael Antony - Tony
Úterý, 25 Květen 2010 12:02

Přesně tuhle otázku mi už dali v rozhovoru, tuším, že pro Supraphon a já jsem odpověděl - a myslel si Michal Tučný, že je poslední kovboj?

Ale přesto, mě to tak připadá, ten svět kolem mě prostě někam jede neskutečně do hajzlu. Ať už to jsou průmyslové zóny, nebo supermarkety a já nevím co, a mě to tak sere a říkám si: „ty seš tady jak nějaký solitér“ a to z té knihy samozřejmě bude trčet. Až si myslím, že lidi, kteří ji budou číst a budou to netrempové, tak si řeknou, že ten Čermák, to je magor.

Je to trošičku nadsázka s tím posledním romantikem, ale není to daleko od pravdy.

Jak asi můžou prožívat svoji romantiku romantici z řad mladých trampů?

Abych se nedotknul mladejch romantiků, ale já mám tu romantiku hlouběji pod kůží - tím, že pamatuju ty padesátý léta - než ji můžou mít dnešní mladí romantici, protože oni se začali s romantikou seznamovat, plácnu, v sedmdesátých letech?

Třeba i v devadesátých, jsou i úplně mladí romantici jsou i dokonce současní romantici

Ano, ale tam už té romantiky bylo málo, v těch letech. Jestli mi rozumíš. I v tom trempování, i na té řece i v tom vodáctví bylo kdysi víc romantiky, protože ten pokrok, ta civilizace tu romantiku vytlačuje. To znamená, že ti mladí romantici se už setkali s romantikou, která byla svým způsobem potlačena, díky vývoji doby.